

givet i Aar, er i Virkeligheden lige hvad der er nødvendigt for at dække det Underskud, der fandtes paa Regnskabet for Tandlægeskolen. Man nærer indenfor Tandlægeskolen forskellige Ønsker om et noget øget Tilskud, om at faa nogen Forbedring af de Forhold, hvorunder man underviser, og disse Krav forekommer mig saa berettigede, at jeg kunde ønske at føre dem frem. Forholdene paa den danske Tandlægeskole, der er en Statsanstalt, er saadanne, at der for Tiden ikke gives den mindste Undervisning i Bakteriologi. De vordende Tandlæger lærer ikke en Gang saa meget derom, paa ingen mulig Maade saa meget, som Dyrslæger. De staar derfor uden Forudsætninger for at forstaa en Mængde af de Sygdomsfænomener, de bliver stillet overfor. Det kunde formodentlig uden stor Bekostning ordnes saaledes, at dette Krav, der er meget gammelt, jeg kan næsten sige et 25 Aar gammelt Krav ved Tandlægeskolen, blev imødekommet. Der findes ved Tandlægeskolen ingen Røntgeninstallation, som ellers nu er ved at blive almindelig i mange private Klinikker, ikke alene i Udlandet, men ogsaa herhjemme. Jeg vil henstille til den højtærede Kultusminister, naar disse Krav bliver rejst fra Tandlægeskolen, da at vende et velvilligt Øre til. Der er paa Tandlægeskolen udført et meget stort Arbejde gennem en gratis Klinik, et Arbejde, der kommer den almindelige Befolkning til gode. For at illustrere det skal jeg nævne blot et Par Tal. Der er sidste Aar foretaget 3,000 Tandfyldninger gratis og ikke mindre end 5,000 Tandudtrækninger — et saa stort — smerteblandet — Gode, at det forekommer mig, det kunde paakræve Paaskønnelse fra Statens Side.

Jeg skal derefter vende mig til et andet Punkt paa Kultusministeriets Budget. Der er blandt de understøttede Selskaber opført en Række historiske Samfund, som hver faar et lille Tilskud paa 200 Kr. Jeg vil gerne udtale min Paaskønnelse af, at disse Samfund staar opført paa Finansloven ogsaa i Aar. Det er en lille Bevilling, men den er overordentlig værdifuld for disse Samfund, som udfører et virkelig stort og betydningsfuldt Arbejde rundt i vort Land for at skaffe Oplysning om og bevare Kundskab om den stedlige Historie, tidligere Tidens Skik og Levemaade, og for at vække og nære den historiske Sans. Denne Bevægelse er en Bevægelse fra det 20de Aarhundrede. Den begyndte i Ribe Amt i 1902, og det var nu afdøde Højskolefor-

stander Ludvig Schrøder, som tog Initiativet til, at Foreningen for Ribe Amt blev stiftet. For Øjeblikket har vi Foreninger i næsten alle Landets Amter. Men i samme Øjeblik jeg glæder mig over, at disse Tilskud findes, beklager jeg, at der ikke er givet Tilskud til en Forening, der har søgt om det, en Forening, der arbejder sammen med disse historiske Samfund, nemlig Dansk historisk Fællesforening. Den er stiftet i 1909, og dens Formaal er at fremme dansk historisk Forskning og oplive historisk Sans ved at bringe en Samvirken i Stand mellem de Foreninger og Institutioner, som virker i historisk, historisk-topografisk, arkæologisk og folkloristisk Retning, altsaa en Forening, der har til Formaal at danne Bindeled mellem de andre historiske Foreninger og Institutioner herhjemme, danne Forbindelse mellem de Folk, der arbejder ude i Marken, og Videnskabsmændene, der bearbejder Resultaterne. Foreningens første Formand var Professor C. Nyrop, den nuværende Formand er Professor, Dr. Hans Olrik. Den har arbejdet under temmelig trænge Kaar i de Aar, der er gaaet, siden den blev stiftet. Den har udsendt en Række Meddelelser, hvori man gav sagkyndig Vejledning til at drive kulturhistoriske Studier, Optegning af Stednavne, Opmaaling og Beskrivelse af gamle Bøndergaarde, for kun at nævne nogle Eksempler. Den har givet Vejledning til Ordning af Arkiver, kommunale Arkiver, Raadhusarkiver, Handels- og Industriarkiver, hvor jo Kilderne til vor Handelshistorie findes. Og disse forskellige Arkiver er ikke alle, saa vidt man kan forstaa, i den bedste Orden. Jeg har hørt en Historiker en Gang ved et Møde meddele, hvorledes han skulde gøre Studier paa et Raadhusarkiv og kom op og fandt Pantebøgerne fra tidligere Aar liggende spredt rundt omkring paa Gulvet. Byens Sagførere havde Adgang til Arkivet til Eftersyn af Pantebøgerne, men der var ingen, der holdt Orden i det. Et andet Sted, hvor han ogsaa ønskede at komme ind for at se Pantebøgerne, blev der svaret, at det kunde han godt, men saa skulde Karen først ud. „Karen“ var en Barnemorderske, som man i Mangel af Plads havde anbragt i Arkivet, hvor Pantebøgerne opbevaredes — jeg formoder af Mangel paa Plads, og ikke, fordi man mente, at Studiet af disse Bøger kunde indvirke moralsk forbedrende paa hende. Endvidere virker Foreningen gennem Aarsmøder, hvor man særlig kaster Lys over den stedlige Historie. Foreningen har